

А там, де зірка падала, ген-ген –
Гіркий, як тінь, зелений і дитинний,
За кимось побивається ромен,
Пробивши груди голкою шипшини...

* * *

я ставлю ятір у зелену воду
де лепеха обперлася на плесо
до неї вийшов місяць у забродах
і гучно в човен кинув чорні весла

його жона опасиста й сердита
червону піч на красноперів топить
де він пройшов лягає смуга світла
і міцно пахне юшкою із кропом

я ставлю ятір під вербові віти
де смуга світла виросла у пагін
де угорі червоні сакви квітів
кощава ніч над урвищами тягне

я спати ляжу і мені присниться
тонкої річки потаємна затінь
де з лепехою причаївся місяць
і вкинув зірку в мій порожній ятір

* * *

Малина пахне нізвідкіль...
І вантажівка стогне хрипко –
чогось чекає з чорних піль,
немов заблукана куріпка...

Немов гукає із колось
когось, що більше не озветься...
А ми з купальні сміємось,
нам ще не крається на серці.

Та ніч заходить мимохить,
поволі збільшуючи віддаль
до хати, що блаженно спить
з руками коло підборіддя.

До нас, до серпня, до ріки...
де косить дід... де баба поле...
де вантажівці невтямки,
чого замовкло чорне поле.

Малина б'ється у шибки.
Малина пахне, як ніколи.

НА ТРІЙЦЮ

На Трійцю завжди пекли пиріжки й варили борщ у печі. А за день до того прибирали в хаті. Прибирала баба. У цей час краще було кудись подітись, бо процес прибирання бабу дуже нервував.

– От паразітва отака... Уже й цей пододіяльник порвали... Хіба ви люди? Хіба вам можна красіве стелить? Вам аби соломи – ви вриכותесь і лежатимете день і ніч! – баба люто висмикує з-під перини вишитий квітками та горлицями підзорник, почовганий дідовими чобітьми.

Я прогулююся по двору, відганяю півня, що лізе битись, і спостерігаю, як прабаба викочує горщик для завтрашнього борщу, ошпарює його й мие споришем, а тоді ще трохи скоромадить ножем. Горщик дуже здоровий і для неї заважкий, вона його не соває біля себе, а сама ходить довкола нього, зігнута в три погібелі. Шкрябання ножа тривожить бабу Ольгу, яка саме – мені це добре видно – знімає з вікон штори. Баба Ольга тарабанить пальцями по шибці й кричить, що аж у Левченок чути:

– Ма! Ма!!! Ма!!!! Та не займайте горшка, бо поб'єте к чортовій матері, тоді хіба в жмені зварите! Ма-а-а!!! От же ж, глухе, як баран! Сергію, ану скажи бабі, хай не мие! Хай курчат іде пасе, як їй не сидиться в дев'яности год!

Я здвигаю плечима й затуляю вуха пальцями. Баба кричить і все дужче притискається червоним лицем зі слідами крейди